

Eörsi István:

Ripacsok

Esőkörfüggönyös szobánk színpadán
a két főhős játszani kezdett.
A közönség — ruhád és ruhám —
padlón, széken, egymáson, egymás mellett
szép számban összesereglett.

Kintről vad pillanatok
verték az ablakot,
szeszélyes dobszavukat kínálva
kíméletlen koreográfiára.

Olyan vacogó-kicsi volt a fénykör,
olyan falánk-nagy a sötétség,
hogy szánnom kellett a két ripacs
handabandázó erőlködését.

Vallomás

Igaz, még azért is
szeretlek, mert olyan
könnyedén, vidáman,
kéz-a-kézben, olyan
jövöbe-bízó, gögös
számító önzetlenséggel,
közös reménnyel, olyan
egymásra-utaltan, egymást
fortélyosan elejtett
gyöngéd félszavakkal
támogatva-megértve
szoktunk szakítani, mintha
nyaralni készülödnénk
egy lakatlan szigetre.